

Jerusaleminkokous - sanan periaatteet käytäntöön Ap.t. 15:1-35

1. Juudeasta tuli Antiokiaan eräitä, jotka opettivat veljiä: "Ellette ympärileikkautta itseänne, niin kuin Mooses on säättänyt, ette voi pelastua."

2. Kun asiasta syntyi riita ja Paavali ja Barnabas väittelivät kiivaasti heitä vastaan, päätettiin, että Paavali ja Barnabas ja muutamat muut menevät tämän riitakysymyksen vuoksi apostolien ja vanhinten luo Jerusalemiin.

3. Seurakunta varusti heidät matkalle. He kulkivat Foinikian ja Samarian kautta ja kertoivat pakanoiden kääntymisestä ilahduttaen suuresti kaikkia veljiä.

4. Kun Paavali ja Barnabas saapuivat Jerusalemiin, seurakunta, apostolit ja vanhimmat ottivat heidät vastaan, ja he kertoivat, miten Jumala oli ollut heidän kanssaan ja tehnyt suuria tekoja.

5. Mutta jotkut fariseusten lahkosta uskoon tulleet nousivat vastustamaan sanoen, että pakanat on ympärileikattava ja heitä on käskettävä noudattamaan Mooseksen lakia.

6. Apostolit ja vanhimmat kokoontuivat tutkimaan tätä asiaa.

7. Kun oli pitkään väitely, Pietari nousi ja sanoi: "Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala jo kauan sitten teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani kuulisivat evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon.

8. Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestaan antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin.

9. Hän ei tehnyt mitään eroa meidän ja heidän välillään, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla.

10. Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa?

11. Mehän uskomme pelastuvamme Herran Jeesuksen armon perusteella samalla tavoin kuin hekin!"

12. Silloin koko joukko vaikenä ja kuunteli Barnabasta ja Paavalia, jotka kertoivat, miten suuria tunnustekoja ja ihmeitä Jumala

oli tehnyt pakanoiden keskuudessa heidän kauttaan.

13. Kun he olivat lopettaneet, Jaakob sanoi: "Miehet, veljet, kuulkaa minua!

14. Simeon kertoi, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanoiden puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimelleen.

15. Tämän kanssa pitävät yhtä profeettojen sanat, sillä näin on kirjoitettu:

16. 'Sen jälkeen minä palaan ja rakennan jälleen Daavidin sortuneen majan. Raunioista minä sen rakennan jälleen ja pystytän sen uudelleen,

17. että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa, myös kaikki pakanat, jotka on otettu minun nimiini. Näin sanoo Herra, joka tekee kaiken tämän,

18. mikä on ollut tunnettua ikiajoista asti.'

19. Siksi olen sitä mieltä, ettei pidä rasittaa niitä, jotka pakanakansoista kääntyvät Jumalan puoleen.

20. Heille on kuitenkin kirjoitettava, että heidän tulee karttaa sellaista, mikä on saastunut epäjumalasta, ja haureutta ja lihaa, josta veri on laskematta, sekä verta.

21. Onhan Mooseksella jo muinaisista ajoista asti julistajansa joka kaupungissa, kun häntä luetaan synagogissa jokaisena sapattina."

22. Silloin apostolit ja vanhimmat ja koko seurakunta näkivät hyväksi valita joukostaan muutamia miehiä ja lähettää heidät Antiokiaan Paavalin ja Barnabaksen kanssa. Valituiksi tulivat Juudas, jota kutsuttiin Barsabbakseksi, ja Silas - molemmat johtavia miehiä veljien joukossa.

23. Heidän mukanaan lähetettiin kirje: "Apostolit ja vanhimmat, teidän veljenne, tervehtivät pakanoista kääntyneitä Antioikian, Syyrian ja Kilikian veljiä.

24. Me olemme kuulleet, että jotkut meidän joukostamme lähteneet, joille emme ole antaneet mitään käskyä, ovat puheillaan tehneet teidät levottomiksi ja saattaneet teidät hämmennyksiin.

25. Siksi olemme yksimielisesti nähneet hyväksi valita miehiä ja lähettää heidät luok-

senne rakkaiden veljämme Barnabaksen ja Paavalin kanssa,

26. jotka ovat panneet henkensä alttiiksi meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimen tähden.

27. Me lähetämme siis Juudaksen ja Silaksen, jotka myös suullisesti ilmoittavat teille saman.

28. Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällenne ole pantava enempää kuormaa kuin nämä välttämättömät asiat:

29. karttakaa sellaista, mikä on uhrattu epäjumalille, ja verta ja lihaa, josta veri on laskematta, ja haureutta. Jos näitä vältätte, teette oikein. Voikaa hyvin!"

30. Näin heidät lähetettiin matkaan. Antiochiaan tultuaan he kutsuivat uskovat koolle ja antoivat kirjeen heille.

31. Nämä lukivat sen ja iloitsivat saamaansa lohdutuksesta.

32. Juudas ja Silas, jotka itsekin olivat profeettoja, kehottivat monin sanoin veljiä ja vahvistivat heitä.

33. Kun he olivat viipyneet siellä jonkin aikaa, veljet päästivät heidät rauhantoivotuksiin lähtemään niiden luo, jotka olivat heidät lähettäneet.

34. [Silas päätti kuitenkin jäädä heidän luokseen.]

35. Myös Paavali ja Barnabas jäivät Antiochiaan opettamaan ja julistamaan monien muiden kanssa Herran sanaa.

Miten harhan voi tunnistaa ja torjua?

Miksi harhaopit ovat kristinuskolle tuhoisia? Miten niihin tulee suhtautua? Miksi harhaopit vetoavat ihmisiin? Miten uskovien tulee käsitellä opillisia erimielisyyksiä?

Harhan yhtälö

Jerusalemossa käytiin kädenvääntöä pelastuksesta. Toinen osapuoli väitti, että pelastukseen riittää pelkkä usko Jeesukseen Kristukseen. Mutta vastapuoli väitti, että usko Kristukseen kyllä tarvitaan pelastukseen, mutta se ei vielä riitä. Tarvitaan myös ympärileikkaus ja siihen liittyen Vanhan testamentin seremonialakien noudattamista. Harhan yhtälö voidaan siis kirjoittaa muotoon:

Pelastus = usko Kristukseen + tietyt uskonnolliset suoritukset.

Tänä päivänä ongelmamme ei ehkä ole ympärileikkaus, mutta mikä tahansa uskon synnyttämistä vaikutuksista saatetaan vaatia pelastuksen ehtona pelkän Kristus-uskon lisäksi. Niitä voivat olla esimerkiksi seuraavat:

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin + pyhityskilvoitus

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin + Pyhän Hengen armolahjat

Pelastus = usko Kristukseen + ylistys

Pelastus = usko Kristukseen + raamatullinen seurakunta

Pelastus = usko Kristukseen + oikea oppi

Pelastus = usko Kristukseen + evankelioimis- ja lähetystyö

Pelastus = usko Kristukseen + rukoustaistelu

Pelastus = usko Kristukseen + Jeesuksen paluun odotus

Pelastus = usko Kristukseen + Israel-rakkaus

Pelastus = usko Kristukseen + lainkuuliainen ja moraalinen elämä

Tänä päivänä on suosittua liittää pelastukseen psykologisoivia lisävaatimuksia kuten hyvä itsetunto tai kyky rakastaa itseään oikealla tavalla.

Kaikissa evankeliumiin lisätty asia oikein ymmärrettynä on evankeliumin siunausta, mutta väärin ymmärrettynä ihmisen lisäsuoritus ja näin ollen lain tekoa. Jos evankeliumin synnyttämä siunaus asetetaan pelastuksen ehdoksi, joudutaan väistämättä

lain alle eli ihminen joutuu yrittämään omin voimin tekemään sellaista, minkä vain Jumala voi pelastetussa vaikuttaa. Asiat menevät väärään järjestykseen.

Pelastusvarmuus

Omalla uskonnollisella yrittämisellä tapahtuva pyhitys, armolahjojen etsiminen, seurakunnan yhteyden vaaliminen, oppi, evankelioiminen, rukous jne muodostuvat kestämättömiksi ja kauheiksi taakoiksi ihmiselle. Ne vievät ilon, vapauden ja rakkauden mennessään. Heti kun ihminen lähtee omin uskonnollisin suorituksin lisäämään jotain evankeliumiin, heti evankeliumin dynaaminen voima hänen elämässään ikään kuin jähmettyy. Häneltä katoaa myös pelastusvarmuus ja ilo Herran armosta, koska hän ei voi koskaan olla varma, riittävätkö hänen lisäsuorituksensa. Siksi uskon tulut ja pelastunut ihminen ei saa perustaa pelastusvarmuuttaan siihen, millaista muutosta tai siunausta Jumala on hänelle antanut pelastumisen jälkeen. Pelastusvarmuuskysymyksessä uskovan on palattava aina alkuun, pelkkään uskon kautta Kristukseen lahjaksi saatuun vanhurskauteen, joka on täydellinen Kristuksen pyhyys meille luettuna ja lahjoitettuna.

Harhojen vetovoima

Miksi erilaiset harhat kuitenkin vetoavat myös uskoviin? Taustalla on tietenkin itse valheen Ruhtinas, joka pyrkii kaikin tavoin särkemään seurakunnan yhteyden ja johdtaa ihmiset valheen valtaan. Mutta uskovan syntisessä lihassa vaikuttaa myös syntinen taipumuksemme ylpeyteen, oikeassa olemiseen, itsensä korottamiseen sekä farisealaisuuteen. Harhaoppien tarjoama ”uusi ja parempi tieto” vetoaa haluumme loistaa ja olla parempia kuin muuta, kun tiedämme muka muita paremmin. Toisaalta ihmisellä on voimakas halu pelastaa itse itsensä, luoda itse oma onnensa. Lain tie, jolla ihminen ajoittain tuntuu saavuttavansa tietyn korkeamman pyhityksen tason, saattaa tuntua houkuttelevalta. Siksi harhoja tulee ennen kaikkea vastustaa omassa sydämessään. Koska ne lopulta riistävät pelastuksen ilon ja vapauden, niitä tulee vastustaa erityisesti myös seurakunnan keskuudessa. Ketään harhaopettajaa ei saa päästää seurakunnan keskelle tuhoamaan sitä.

Jerusalemin lähetysneuvottelu

Paavalin ja Barnabaksen käyntiä Jerusalemissa on nimitetty kristillisen kirkon ensimmäiseksi kirkolliskokoukseksi tai Jerusalemin apostolikkokoukseksi. Mutta nämä nimitykset ovat osin harhaanjohtavia. Kysymys ei ollut usean eri seurakunnat edustajien kokoontumisesta Jerusalemiin. Läsnä olivat vain edustajat Jerusalemissa ja Antiokiasta. Antiokian seurakunnan lähetystö tuli omasta aloitteestaan keskustelemaan lähetystyöhön keskeisesti liittyvästä kysymyksestä Jerusalemin seurakunnan kanssa. Neuvottelussa selvitettiin vain, miten tietyt periaatteita sovelletaan käytäntöön. Varsinaisia opillisia päätöksiä ei tehty.

Kirkolliskokoukset

Monet sen jälkeiset kirkolliskokoukset ovat kokoontuneet päättämään kirkon oppia ja järjestystä koskevista asioista, mutta sellaiseen ei Jerusalemin kokouksessa pyritty. Jerusalemin kokous toisaalta kyllä osoittaa, millainen kirkolliskokouksen tulisi olla luonteeltaan. Sellaisen tehtävä on käsitellä kulloinkin käsillä olevia käytännön kysymyksiä ja soveltaa Jumalan ilmoituksen, Raamatun, antamia periaatteita niihin.

Pelastus ilman ympärileikkausta (1–3)

Jerusalemien neuvottelun tarpeen nostattanut kiistakysymys syntyi, kun Antiokiaan saapui Juudeasta lain ja evankeliumin keskenään sotkevia harhaopettajia. He eivät vain vaatineet, että pakanuudesta kääntyneet kristityt piti ympärileikata, vaan väittivät, että he eivät voisi pelastua ilman ympärileikkausta.

Kysymys ei siis ollut ympärileikkauksen hyödyllisyydestä tai tarpeettomuudesta sinänsä. Paavalihan esimerkiksi myöhemmin ympärileikkautti puoliksi juutalaisen Timoteuksen, jotta Timoteuksen kanssakäynti juutalaisten kanssa eri lähetysmatkoilla voisi sujua mutkattomasti. Paavali ja Antiokian pakanakristityt eivät sinänsä vastustaneet ympärileikkausta vaan sen sitomista pelastukseen.

Pelastus ei voi tapahtua muuten kuin uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Kaikki, mikä uskon lisäksi vaaditaan, nousee Jumalan valmistamaa täydellistä pelastusta vastaan, korottaa ihmisen ja lopulta estää ihmisen pelastumasta. Mikäli ihmiseltä vaaditaan oma osuus pelastukseen, se ei toteudu enää armosta ja Kristuksen tähden.

”Totuuden jälkeisessä” Suomessa meillä voi olla kiusaus etsiä kristittyjen välistä yhteyttä välttämällä kaikkia mahdollisia kiistakysymyksiä. Mutta Paavalin esimerkki osoittaa, että meillä on kaikki syy taistella pelastuskysymyksessä kaikkia sitä uhkaavia harhoja vastaan. Sillä mitään todellista yhteyttä tai ykseyttä ei kristittyjen välillä esiintyä, jos itse pelastuksesta ollaan eri linjoilla. Yhteys, joka perustuu totuuden siivuttamiselle, ei tule lopulta kantamaan pitkään.

Laajalle ongelmalle laaja käsittelyfoorumi

Kiistakysymys oli erittäin vakava. Siinä oli kysymys koko kristillisen liikkeen tulevaisuudesta. Jerusalemiin menneen lähetystön tarkoituksena ei kuitenkaan ollut käydä hankkimassa Jerusalemin seurakunnalta lopullista ja asiasta sitovaa päätöstä, jota sitten kaikkien seurakuntien olisi pitänyt noudattaa. Jo itse evankeliumi oli vastaus kiistakysymykseen. Evankeliumista käsin torjuttiin sen puhtautta vaarantavat väärät tulkinnat.

Harhan juuret olivat Jerusalemissa, siksi asia oli käsiteltävä siellä. Juudeasta tulleitten opettajien vaikutus oli muodostanut vakavan uhan evankeliumin puhtaudelle ja lähetystyölle. Siksi asian käsittelyssä haluttiin ottaa huomioon mahdollisimman laaja kristittyjen yhteisö, ja erityisesti Jerusalemiin, mistä harhaopettajat olivat lähteneet.

Ei päätöksiä evankeliumin kustannuksella (5–7)

Kun vertaamme Luukkaan kuvausta kokouksesta Paavalin arvioon siitä Galatalaiskirjeessä, huomaamme muidenkin apostolien joukossa tiettyä vastahankaisuutta hänen suorittamaansa pakanalähetystä kohtaan. Paavali kuitenkin ymmärsi, että evankeliumin säilyminen puhtaana olisi ensisijaisen tärkeää. Tämä evankeliumi kuuluisi yhtä lailla juutalaisille ja pakanoille. Paavali ei suinkaan etsinyt Jerusalemin seurakunnan arvovaltaista ratkaisua kiistaan eikä liioin Jaakobin tai Pietarin jonkinmoisia piispallista ja lopullista lausuntoa asiasta. Pikemminkin Paavali ja Barnabas etsivät ratkaisua, jossa Jerusalemin seurakunta ”panisi ruotuun keskeltään nousevat väärät opettajat”. Jos neuvottelun tulos olisi ollut pakanakristittyjen alistaminen juutalaisuuden kahleeseen, Paavali olisi evankeliumin totuuden tähden ollut valmis katkaisemaan suhteensa Jerusalemiin ja muihin apostoleihin.

Yksimielisyys Pyhässä Hengessä (28)

Luukas ei puutu Paavalin kuvaamiin kiistan yksityiskohtiin. Hän korostaa sitä, että pitkän kiistelun ja keskustelun jälkeen lopulta päädyttiin suurenmoiseen lopputulokseen. Eri tavalla nähneet uskovat kykenivät soveltamaan evankeliumin periaatteet asiaan tavalla, että he saattoivat sanoa: *"Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi..."* (28)

Juutalaiskristityn ja pakanakristityn ero

Kiistakysymyksen syntyminen oli täysin ymmärrettävää. Juutalaiskristityille Jeesus Kristus oli heidän Vanhassa testamentissa saamansa ilmoituksen lupaama Messias ja heidän odotustensa täyttymys. Uusi liitto oli heille vanhan liiton luonnollinen jatke. Uusi ei tuhonnut vanhaa, vaan täytti sen. He uskoivat Jeesukseen ympärileikkauttuna.

Antiokiassa alkanut uusi lähetysliike taas oli syntynyt suurelta osin riippumattomana juutalaisesta perinteestä. Se alkoi, kun ihmiset kohtasivat Kristuksen. Siksi heitä ei välttämättä kiinnostanut uutta liittoa edeltänyt aika, kuten juutalaiskristittyjä.

Evankeliumi yli kulttuurirajojen

Kun sitten juutalaiskristityt ja pakanakristityt kohtasivat toisensa, erilaisten lähtökohtien synnyttämä yhteentörmäys oli mitä luonnollisin asia. Heidän välilleen kehittynyt kiista oli erittäin vakava. Ellei siihen olisi löydetty vastausta, se olisi pitkään haitannut vasta alkanutta lähetystyötä.

Evankeliumin täytyy voida siirtyä kulttuurista toiseen ilman, että itse kulttuuria tarvitsee vaihtaa. Asia on kaikkialla lähetystyössä ajankohtainen, mutta niin kuin alkuseurakunta löysi ratkaisun, se on tänäkin päivänä löydettävissä. Ratkaisevaa on, haluatko eri tavalla ajattelevat kristityt pysyä uskollisina itse evankeliumille ja Pyhän Hengen johdatukselle.

Evankeliumin puhtaus vaarassa

Ongelma ei kuitenkaan rajoittunut pelkästään erilaisista kulttuuritaustoista nousevaan vaikeuteen. Siihen sisältyi myös kuolemanvaara itse evankeliumin puhtauden säilymisen kannalta.

Vanhassa liitossa Jumala asetti ympärileikkauksen uskonvanhurskauden merkiksi. Sen tehtävänä oli muistuttaa näkyvällä tavalla jokaista juutalaista miestä, että hän on omassa varassaan Jumalan edessä täysin alaston ja paljas. Hänellä ei ole mitään, millä peittää oman syntisyytensä. Vain uskolla omistettu Jumalan antama pelastus, Jumalan armo, saattoi pelastaa hänet.

Tästä nimenomaisesta Jumalan ilmoituksesta huolimatta juutalaiset olivat onnistuneet kääntämään asian aivan päällelleen. He olivat onnistuneet tekemään ympärileikkauksesta oman vanhurskauden tunnuksen. He olivat ylpeitä ympärileikkauksestaan ja enemmän tai vähemmän katsoivat, että ympärileikkaus takaa heille Jumalan suosion. Näin ulkoinen tapojen ja säädösten noudattaminen oli tullut korvaamaan sydämen yhteyden Herraan. Kun ympärileikkauksen alkuperäinen tarkoitus oli ollut tuomio omalle vanhurskaudelle, se olikin muuttunut oman vanhurskauden tunnus-

merkiksi. Elävän Jumalan palveleminen olikin muodostunut ulkoisten säädösten noudattamiseksi.

Paavali näki miten kohtalokasta kristillisyydelle olisi, jos elävä yhteys Kristuksen kautta Jumalaan sotkettaisiin ympärileikkauksen kaltaisiin seremonialain vaatimukseen. Siksi hän nousi juutalaiskristittyjä vastaan Antiokiassa ja oli valmis lähtemään Jerusalemiin asiasta neuvottelemaan.

Lähtökohtana yhteinen evankeliumi (4)

Jerusalemiin saavuttuaan Paavali ja Barnabas kertoivat Jumalan suurista teoista pakanalähetystyössä. Ennen varsinaista neuvottelua kiistakysymyksestä Paavali tapasi muut apostolit. Hän esitteli heille yksityisesti sen evankeliumin, jota hän oli julistanut. Paavali kirjoitti myöhemmin tästä keskustelustaan: *"Neljätoista vuotta myöhemmin menin uudelleen Jerusalemiin Barnabaksen kanssa ja otin mukaan myös Tituksen. Menin sinne kokemani ilmestyksen johdosta. Tein siellä selkoa evankeliumista, jota julistan (pakana)kansojen keskuudessa; puhuin yksityisesti seurakunnan arvohenkilöille. Tahdoin varmistautua siitä, ettei kaikki vaivannäköni menisi hukkaan... Kun Jaakob, Keefas ja Johannes, joita pidettiin seurakunnan pylväinä, käsitivät, minkä tehtävän Jumala oli minulle armossaan antanut, he ojensivat minulle ja Barnabakselle kätensä yhteistyön merkiksi: meidän oli määrä mennä vieraiden (pakana)kansojen, heidän taas juutalaisten keskuuteen."* (Gal. 2:1–2,9)

Paavalin menettely osoittaa, että kristittyjen välisiä kiistakysymyksiä käsiteltäessä on aina ensin varmistauduttava siitä, että uskomme samaan evankeliumiin. Kun niin on, elämämme ja ajattelumme lähtee liikkeelle samasta keskuksesta, uskon kautta omistetusta Kristuksen armosta. Ilman tätä yhteistä pohjaa parhaatkaan yhteiset neuvottelut ja päätökset eivät voi tuoda todellisia ratkaisuja. Siellainen uskovien yhteyden tavoittelu, jossa luovutaan totuuden vaatimuksesta pelastuskysymyksessä vie vain harhaoppien hyväksyntään ja elämän voiman menettämiseen.

Omat ajatukset vai Herran tahto? (6–12)

Tämän jälkeen alkoi varsinainen neuvottelu kiistakysymyksestä kaikkien apostolien ja seurakunnan vanhimmiston kanssa. Pitkähkön väittelyn jälkeen Pietari, Paavali ja Jaakob käyttivät puheenvuorot. Ensin Pietari esitti tosiasian, että Jumala oli lähettänyt hänet julistamaan evankeliumia pakanoille. Tekemättä mitään eroa ympärileikkattujen tai ympärileikkaamattomien välille Jumala oli vuodattanut Pyhän Henkensä Corneliuksen ja hänen kodissaan kokoontuneiden päälle.

Pietari teki tästä johtopäätöksen, että heidän ei tulisi kiusata Jumalaa. Jumalan kiusaamista on kieltäytyä noudattamasta hänen johdatustaan. Jumala oli jo antanut pakanoille pelastuksen ja armon ilman, että heitä oli ympärileikattu. Siksi heidän ei tulisi pelätä seurata Herran johdatusta, vaikka se merkitsisikin heille kallisarvoisista asioista luopumista. Tärkeintä oli seurata Herran tahtoa.

Paavali ja Barnabas toistivat omassa puheessaan kuvauksensa Jumalan armoista pakanoiden keskuudessa lähetysmatkan aikana. Vaikka pakanoita ei ollut ympärileikattu, Jumala oli osoittanut heille armonsa, pelastanut heitä ja jakanut heille runsaasti lahjojaan.

Pyhä Henki puheenjohtajana (13–21)

Päätöspuheessaan Jaakob palautti kuulijoiden mieliin Pietarin puheen. Hän osoitti myös, että Paavalin ja Barnabaksen kokemukset olivat täydessä sopu-suinnussa Vanhan testamentin lupausten kanssa. Sitten hän teki ehdotuksensa: *"Tästä syystä ei mielestäni pidä hankaloittaa niiden elämää, jotka vieraista kansoista kääntyvät Jumalan puoleen. (KR1938: Sen tähden olen sitä mieltä, ettei tule rasittaa niitä, jotka pakanuudesta kääntyvät Jumalan puoleen.)"* (19)

Kun yksimielisyys pelastuksesta yksin uskomalla Kristukseen, Jaakob halusi varmistaa, että Jumalan sana Vanhassa testamentissa oli yhtäpitävää heidän päätelmänsä kanssa. Sillä vasta silloin voidaan sanoa, että Pyhä Henki ja me olemme samaa mieltä.

Jaakob ei ehdotuksessaan lausunut muuta kuin oman henkilökohtaisen vakaumuksensa, miten asia tulisi käsitellä. Hän ei sanellut ratkaisua omaan virka-asemaansa vedoten. Kun muut yksimielisesti yhtyivät hänen sanomaansa, kysymys oli suunnattomasti suuremmasta kuin hänen arvovallostaan. Kysymys oli siitä, minkä jae 28 ilmaisee: *"Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi."* Pyhä Henki synnytti yksimielisyyden kiistakysymyksessä evankeliumin totuuden pohjalta.

Yksimielisyyden salaisuus (28)

Päätös oli täysin yksimielinen. Yksimielisyyden salaisuus oli Pyhän Hengen toiminnassa kokouksen puheenjohtajana. Tänäkin Pyhän Hengen on ensin saatava Raamatun totuuden pohjalta synnyttää Herran omien keskinäistä yhteyttä. Vasta sen jälkeen voidaan löytää asioissa todellinen yksimielisyys. Seurakunnan päätöksenteko, joka sivuuttaa Sanaan kiinnittyvän Pyhän Hengen johdatuksen vaikka perustuisikin esimerkiksi enemmistövaltaan, ei ole kristillistä. Sellaisella kylvetään seurakunnan hajaantumisen siementä.

Kun Herran omat kokoontuvat yhteen ja puhuvat avoimesti ja ennakkoluulottomasti omat erilaiset mielipiteensä, aina on mahdollista löytää oikea ratkaisu, kunhan vain halutaan kysyä Herran mieltä eikä pitäytyä härkämäisesti omiin ajatuksiin. Jos olemme jo ennen keskustelua lyöneet omat käsityksemme lukkoon, estämme Pyhän Hengen työtä. Mutta jos kokoontumiset ja neuvottelut tapahtuvat vilpittömässä halussa kuulla Herran ääni ja noudattaa sitä, voidaan tänäkin päätyä tulokseen: *"Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi."*

Kun asioiden käsittelyn "nopeuttamiseksi" luovutaan yksimielisyyden etsimisestä, lopputulos voi olla seurakuntayhteydelle kohtalokas. "Hyvien ja nopeiden" enemmistöpäätösten hinta on usein kovin korkea. Pyhän Hengen herruus seurakunnassa helposti hylätään. Tietenkään pelkkä yksimielisyys ei vielä takaa oikeaa päätöstä, sillä seurakunta voi jopa yksimielisesti hyljätä Herran sanan. Usein Herran sanaan tukeutuvan vähemmistön tulee taistella totuuden puolesta pitkäänkin saadakseen sen läpi koko seurakunnassa.

Päätöksen merkitys (22–29)

Kokouksen päätös merkitsee meille tänään ensiksikin sitä, että ihmisen pelastumiseksi ei tarvita ulkoisia menoja. Toiseksi on asioita, joita Kristuksen armosta pelastuneiden tulee noudattaa. Pelastuminen tapahtuu yksin armosta, mutta armosta pelastuneen Kristuksen oman tulee asenteissaan ja tavoissaan olla uskollisia Herraan-

sa kohtaan. Hänen tulee karttaa epäjumalien saastuttamaa, haureutta, lihaa, josta veri ei ole laskettu ja verta.

Kokouksella luotiin pohjaa jatkuvalla pakanalähetystyölle. Samalla seurakuntia varustettiin jatkossakin esiintyviä harhaopettajia vastaan. Kaikki evankeliumin ja pelastustieteen korotetun lain sotkeminen osoitettiin olevan vastoin Jumalan tahtoa. Päätoimella on ollut kauaskantoiset vaikutukset aina tähän päivään asti.

Väärinymmärryksiä

Heille on kuitenkin kirjoitettava, että heidän tulee karttaa sellaista, mikä on saastunut epäjumalista, ja haureutta ja lihaa, josta veri on laskematta, sekä verta. Onhan Mooseksella jo muinaisista ajoista asti julistajansa joka kaupungissa, kun häntä luetaan synagogissa jokaisena sapattina." (20-21)

Jotkut ovat ymmärtäneet kokouksen lähettämän kirjeen sisällön kaikkien aikojen kaikkia uskovia sitovaksi laiksi, mutta siitä ei ole kysymys, sillä myöhemmin Paavali antaa selkeän opetuksen muun muassa epäjumalille uhratun lihan syömisestä. Se on niin sanottu ehdonvallan asia (adiafora), jossa uskovilla saa olla erilainen oman tunnon sisällös. Uskova saa syödä epäjumalille uhrattua, jos hänen omatuntonsa sen sallii. Mutta heidän tulee ottaa huomioon sellaiset, joiden omatunto ei salli sitä. Lause *"onhan Mooseksella ... julistaja joka kaupungissa"* kertoo sen, että kirjelmä ei ollut mitään uutta lakia, vaan se neuvoi pakanalliselta taustalta uskoon tulleiden ottavan huomioon juutalaiselta taustalta uskoon tulleiden omatunnot. Jos kysymys olisi ollut sitovasta laista, kirjelmä olisi ollut ristiriidassa saavutetun täyden yksimielisyyden kanssa. Siksi suomalaisen uskovan ei tarvitse pelätä verilättyjen syömistä, jos hänen omatuntonsa sen sallii ja se ei aiheuta loukkausta muille.

Mitä tulee haureuden harjoittamiseen, uskovat elivät sellaisen pakanallisen epäjumalanpalveluksen harjoittamisen keskellä, jossa pyhäkköportot olivat arkipäivää. Pakanakristityt saattoivat olla varsin tottuneita sellaisen näkemiseen, mutta juutalais-kristityille se oli kauhistus ja pakanakristittyjen tuli aivan erityisesti ottaa se huomioon ei vain käytöksessään vaan myös puheissaan. Paavali muistuttaakin uskovia: *"Mutta haureutta ja minkäänlaista saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne, eihän se sovi pyhille, ei myöskään rivoutta, typerää puhetta tai ilveilyä, jotka ovat sopimattomia, vaan pikemminkin kiitosta."* (Ef. 5:3-4)

Vapaaksi harhasta – rouva Nobusaton tie

Ananin seurakunnassa tuli uskoon ja kastettiin Nobusato -niminen 33-vuotias rouva. Hän oli entinen jehovantodistaja. Yli viisi vuotta hän kiersi ovelta ovelle harhaopin orjuudessa, mutta ei löytänyt rauhaa sielulleen - vain käskyjä käskyjen, taakkoja taakkojen päälle. Saimme häneen kontaktin ovityön välityksellä. Pastori Kawakami ja hänen vaimonsa kävivät toistuvasti hänen luonaan, kunnes hän uskaltautui jehovantodistajien rajusta vastahyökkäyksestä huolimatta kirkollemme ensin ruokapiiriin, sitten Raamattu-piiriin ja jumalanpalveluksiin. Kielellisesti erittäin lahjakas rouva oli hankkinut jehovantodistajien interlineaarisen Uuden testamentin, jossa käännöksen lisäksi on kreikankielinen alkuteksti ja sen suora käännös englanniksi. Vertaamalla alkutekstiä jehovantodistajien käännökseen hän huomasi siinä merkittäviä virheitä. Se helpotti häntä irtautumaan jehovantodistajien pakkopaidasta.

Hän iloitsee rauhasta, jonka evankeliumi Jeesuksesta on hänelle antanut ja hän totei mm näin:

"Kaksi kuukautta tässä kirkossa on avannut minulle enemmän Raamattua kuin yli viiden vuoden opiskelu jehovantodistajana." Syy on ilmeinen: Hän on saanut oppaakseen Pyhän Hengen, joka yksin kykenee avaamaan Jumalan Sanan. (1985)

Entä sinä?

Oletko sinä yrittänyt löytää pelastuksen ja yhteyden Jumalaan elämällä mahdollisimman hyvin ja oikein? Jos olet, niin oletko onnistunut siinä? Itse minä yritin sitä tietä, mutta päädyin täydelliseen epätoivoon, kun Jumalan laki vaatii sellaista, mihin en pysty. Laki herättää myös kapinamieltä Jumalaa vastaan. Toisaalta kuitenkin tajusin, että Jumalan lain vaatimukset ovat hyviä ja oikein. Tajusin olevani täysin synnin turmeleva ja kykenemätön pääsemään Jumalan vihan alta pois. Onneksi Jumala suuressa rakkaudessaan kuuli huutoni: "Jumala en enää tiedä oletko edes olemassa, mutta auta minua?" Tähän epätoivoiseen rukoukseen Jeesus vastasi lahjoittamalla minulle syntien anteeksiantamuksen, rauhan ja ilon ilman mitään omia yrityksiäni. Pelastus on lahja, jonka saa ottaa uskossa vastaan, sillä Jeesus kuoli ristillä juuri sinun ja minun syntieni sovitukseksi.

Jos tunnet jo Herran armon, niin pidä kiinni siitä, että Jeesuksen armo riittää sinulle, mitään sen lisäksi ei tarvita. Vastusta samalla kaikkia kiusauksia viedä sinut ja seurakuntasi harhaan. Jeesus on ainoa tie, mutta myös riittävä jokaiselle, joka tulee hänen luokseen.